

Игуменътъ, който бѣше дълъженъ да знае всичко, що става въ манастира, реши да проследи Барнабе. Единъ день Барнабе, както всѣкога, се бѣше затворилъ въ черквицата. Игуменътъ повика двама стари монаси и тримата заедно отидоха да видятъ презъ процепката на вратата, какво става вътре въ черквицата.

Тѣ видѣха Барнабе предъ олтаря на света Богородица да дига крака и да играе съ шестъ топки и дванадесетъ ножа. Той изпълняваше въ честъ на света Богородица най-труднитѣ игри, които му бѣха спечелили най-голѣма слава.

Старитѣ монаси не можеха да разбератъ, че тоя простъ човѣкъ влагаше чистосърдечно всичката си дарба въ сужба на Небесната Царица. За-

това почнаха да негодуватъ, че той скверни Божия храмъ.

Игуменътъ познаваше чистата и непресторена душа на Барнабе, но помисли, че сега е обезумѣлъ.

Тримата монаси се втурнаха да издърпатъ безумеца отъ черквицата.

Но въ сщия мигъ тѣ видѣха, какъ света Богородица слѣзе бавно по стѣпалата предъ олтаря и избърса съ края на си-нята си дреха потѣта, що се стичаше по челото на нейния преданъ служителъ.

Тогава игуменътъ се прострѣ ничкомъ върху пода и съ треперящъ гласъ изговори:

— Блажени сж чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога!

— Аминъ! — отговориха монаситѣ, като цѣлуваха каменнитѣ плочи.

Анатоль Франсъ

НОВОГОДИШНА ПЪСЕНЬ

Снѣжното поле блести.
Моятъ конъ лети, лети...
Свѣтятъ клинци позлатени
и подкови посребрени, —
свѣтятъ, весело звѣнтятъ —
днесъ е веселъ моя пѣтъ.
Презъ горитѣ и полята
лудо пѣятъ стрemenата,
лудо гривата се вѣй,
и белѣй, белѣй, белѣй...
Бѣгай, конче шарколия,

бѣгай — зимната стихия
нека сипе прѣспи снягъ,
ний ще стигнемъ рано пакъ!
Задъ боази и балкани,
тамъ задъ роднитѣ поляни
весело въ село ме чака
сурвакаръ да ме сурвака, —
сурвакарка милолица,
Янка, моята сестрица.
Азъ ѝ нося армаганъ,
ситенъ бисеръ и мерджанъ.

И. Стубелъ